

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 97/10
V Lucemburku dne 5. října 2010

Rozsudek ve věci C- 512/08
Komise /Francie

Francouzská právní úprava v oblasti náhrady výdajů na zdravotní péči plánovanou v jiném členském státě je v souladu s právem Unie

Komise podala k Soudnímu dvoru žalobu pro nesplnění povinnosti proti Francii, neboť měla za to, že některá vnitrostátní ustanovení týkající se hrazení určité plánované péče – tedy péče, které pojištěnec hodlá využít v jiném členském státě než ve Francii – jsou v rozporu s právem Unie.

Zprvce se Komise domnívala, že ustanovení francouzského zákoníku sociálního zabezpečení, která podmiňují náhradu výdajů na péči plánovanou v jiném členském státě mimo nemocniční prostředí předchozím povolením příslušné francouzské instituce, pokud tato péče vyžaduje použití velkých zdravotnických přístrojů, jsou v rozporu s volným pohybem služeb¹. Jedná se například o zobrazovací zařízení nukleární magnetické rezonance nebo spektrometrické zařízení používaná při depistáži a léčbě zejména rakoviny, některých typů mozkové obrny atd.

V tomto ohledu Soudní dvůr konstatuje, že podle jeho ustálené judikatury spadají zdravotní služby poskytované za úplatu do působnosti volného pohybu služeb, aniž je nezbytné činit rozdíl podle toho, zda je péče poskytována v rámci nemocnice, nebo mimo ni.

Poukazuje na to, že volný pohyb služeb zahrnuje svobodu příjemců služeb, především osob, jež potřebují zdravotní péči, vycestovat do jiného členského státu za účelem využití těchto služeb, aniž jim v tom brání omezení. Předchozí povolení vyžadované francouzskou právní úpravou pro náhradu výdajů na zdravotní péči vyžadující použití velkých zdravotnických přístrojů přitom může osoby pojištěné v rámci francouzského systému zdravotního pojištění odradit od toho, aby se obracely na poskytovatele zdravotní péče usazené v jiném členském státě, nebo jim v tom dokonce bránit, což představuje skutečně omezení volného pohybu služeb.

Nicméně velké zdravotnické přístroje, které jsou uvedeny v taxativním výčtu v zákoníku veřejného zdraví, jsou obzvláště nákladné, a z tohoto důvodu mohou být **bez ohledu na prostředí, nemocniční, či nikoliv**, v němž jsou instalovány a užívány, předmětem politiky plánování, jak je definována francouzskou právní úpravou, pokud jde zejména o jejich počet a jejich zeměpisné rozmístění, a to s cílem přispět k zajištění na celém území státu nabídky kvalitní péče, která by byla racionální, stabilní, vyvážená a dostupná, ale rovněž s cílem zabránit, nakolik je to možné, jakémukoliv plýtvání finančními, technickými a lidskými zdroji. Například náklady na pořízení a používání přístrojů nezbytných k depistáži a léčbě rakoviny dosahují stovek tisíc, nebo i milionů eur.

Vzhledem k rizikům jak pro organizaci politiky veřejného zdraví, tak pro finanční rovnováhu systému sociálního zabezpečení tedy požadavek předchozího povolení u tohoto typu péče představuje za současného stavu práva Unie odůvodněné omezení.

Nicméně Soudní dvůr připomíná, že režim předchozího povolení musí být založen na objektivních, nediskriminačních a předem známých kritériích, tak aby poskytoval rámec pro výkon posuzovací pravomoci vnitrostátních orgánů, aby nebyla vykonávána svévolně. Takový režim musí být mimoto založen na procesním systému, který je snadno dostupný a způsobilý zaručit dotčeným osobám,

¹ Francie podporovaná Španělskem, Finskem a Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska, zpochybňuje opodstatněnost této výtky.

že jejich žádost bude vyřízena v přiměřené lhůtě, objektivně a nestranně, přičemž případná odmítnutí povolení musí být soudně přezkoumatelná. V projednávané věci Komise neuvedla žádnou konkrétní výtku vůči procesním a hmotněprávním pravidlům, jimiž se řídí opatření spočívající v předchozím povolení.

Zadruhé, Komise tvrdila, že Francie neprovedla judikaturu Soudního dvora, jež stanoví, že je-li náhrada výdajů vynaložených na služby ústavní péče poskytnuté v členském státě pobytu vyplývající z použití pravidel platných v tomto státě nižší nežli náhrada, jež by vyplývala z použití právních předpisů platných v členském státě, v němž je pojištěnec pojištěn, v případě hospitalizace v posledně jmenovaném státě, musí příslušná instituce zdravotnímu pojištění poskytnout doplňkovou náhradu odpovídající tomuto rozdílu².

V této věci Soudní dvůr poukazuje na to, že podle francouzských ustanovení obdrží pacient v případě nemocniční péče poskytnuté v jiném členském státě náhradu za stejných podmínek, jako by péče byla poskytnuta ve Francii a do výše nákladů skutečně vynaložených pojištěncem. Tato ustanovení tak zahrnují právo osob pojištěných v rámci francouzského systému na doplňkovou náhradu placenou příslušnou francouzskou institucí v případě eventuálního rozdílu v úrovni krytí na základě zdravotního pojištění mezi státem, kde je pojištěnec pojištěn, a státem místa hospitalizace, jak je stanoveno judikaturou Soudního dvora.

Tento závěr potvrzuje skutečnost, že Komise neuvedla, která vnitrostátní ustanovení brání judikatuře Soudního dvora. Komise rovněž neuvedla ani rozhodnutí vydaná francouzskými soudy, která by toto právo na doplňkovou náhradu popírala, ani správní praxi, která by mohla tyto pojištěnce tohoto práva zbavovat.

V důsledku toho se žaloba Komise proti Francii zamítá v plném rozsahu.

UPOZORNĚNÍ: Žaloba pro nesplnění povinnosti, směřující proti členskému státu, který nesplnil své povinnosti vyplývající z práva Unie, může být podána Komisí nebo jiným členským státem. Jestliže Soudní dvůr rozhodne, že došlo k nesplnění povinnosti, dotyčný členský stát je povinen vyhovět rozsudku v co nejkratší lhůtě. Dojde-li Komise k názoru, že členský stát rozsudku nevyhověl, může podat novou žalobu s návrhem na uložení peněžitých sankcí. V případě, že Komisi nebyla sdělena opatření k provedení směrnice, však Soudní dvůr může na návrh Komise uložit sankce již ve stadiu prvního rozsudku.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106

---

² Rozsudek Soudního dvora ze dne 12. července 2001, Vanbraekel a další (C-368/98), viz rovněž CP č. 33/01.